

Az iskola befejezése után – előre nem láthatóan – mindhárom lány felsőoktatási intézménybe jelentkezett: Olga az egyetemre, amiben persze nem volt semmi rendkívüli, Tamara az ezüst medáljával az orvosira, esti tagozatra, ami az akkori idők körülményeit figyelembe véve óriási eredménynek számított, Galja pedig a testnevelési és sportfőiskolára. Poluska ekkorra Moszkva ifjúsági tornászválogatottjának tagja lett, a nyelvtannal azonban továbbra is hadilábon állt.

E hármas győzelem alkalmából Oljáék lakásában nagy bulit rendeztek az osztálytársak részvételével. Antonyina Naumovna személyesen rendelt meg az Írók Házában mindenféle harapnivalót – aprósüteményt, *tartelette*-eket, *canapé*kat – vajon ki tudta, mik ezek?! –, és tapintatosan kitelepült a dácsára. Olja hűséges lovagját, Rifatot, aki két évvel korábban fejezte be az iskolát, kérték meg arra, hogy igazi plovval lássa el a társaságot, amit pontban nyolc órakor az Összoroszországi Kiállító Központ egyik étterméből kölcsönzött hatalmas bődönben le is

szállított. Az apja Azerbajdzsán kormányzati képviselője volt a fővárosban, minden szinten használható kapcsolatokkal.

A buli nagyon jól sikerült: két srác meg egy csaj holtrészegre itta magát; Vika Travina és Borja Ivanov addig csókolóztak, míg el nem jutottak a sikeres fináléig, amit másfél évnyi rendületlen igyekezetük ellenére eddig nem sikerült elérniük; halálosan összeveszett egy másik iskolai párocscsa – amin aztán majd egész hátralévő életükben keseregni fognak; Rajecska Koziná-nak ekkor kezdődött el a csalánkiütése, amellyel majd egész életében együtt kell élnie.

Sok, nagyon sok fontos esemény lezajlott azon az éjszakán, és csak egyetlen ember, a háziasszony, Olja nem vett észre semmit. Ezen az éjszakán döbbsent rá, hogy születésétől fogva – természetből adódóan-e, a csillagok vagy a kromoszómák és a gének szerencsés együttállása miatt – szerencsés volt, de egészen eddig a napig nem fogta fel kivételes szerencséjét. Most teljesen biztos volt benne, hogy a jövőben is sok eredmény, győzelem, sőt diadal vár rá, és a három leghelyesebb fiú – Rifat, a perzsa herceg, akinek olyan bajsza van, mint a kapcsos zárójel, a barátja, Vova, akit ő hozott ide magával, a Moszkvai Repülési Főiskola hallgatója, vállas, magas, szemébe hulló szőke tincsel, mint Szergej Jeszenyinnek azokon a korai fényképein, ahol még parasztingben van, és nem zakóban és nyakkendőben, és Vitya Bogyagin, aki négy évet lehúzott egy tengeralattjárón, most szerelt le, matrózingben az egyenruhája alatt és mulatságos, kislány nadrágban, gombokkal az oldalán, és aki Oljával együtt jutott be a bölcsészkarra – mohó férfiszemeket mereszt rá, különféle árnyalatokkal: követelőzőn, kérően, kutakodón, szemtelenül. Szerelemmel, házassági ajánlással, ígéretekkel.

„Az lesz csak az igazi szám: fogom magam, és férjhez megyek. Bármelyikükhöz. Akihez akarok!” – részegült meg Olja a sikerétől, és babonásan úgy döntött, hogy ahhoz megy hozzá, amelyik a következő táncra felkéri. Mindenkinél jobban táncolt, rock and rollt is, tangót is. És neki volt a legkarcsúbb dereka is,

a leghosszabb haja is – habár már levágta a megunt copfját, de ami megmaradt, az vörös és szép volt, szikrákat szórt, és majdnem leért a derekáig. Kívülről figyelte magát, és rettentően tetszett magának. És mindenkinek tetszett. Mindenki szerette, a srácok is, a barátnői is, a szomszédok is, még a szülői munkaközösség anyukái is.

Feltettek egy új lemezt, Bill Haley *Rock Around the Clock*ját – ezt Rifat hozta. És minden robbant. Suhantak a zenére, mint a szél, és a vad zenehangok beléjük hatoltak, nem volt itt semmiféle finom érintés, hanem csak kipörgetés, repülés, aztán megint kipörgetés, és a széles vállú Vova mintha csak egyik kezéből a másikba dobálta volna. Hívta egyáltalán táncolni? Mindenesetre négy hónap múlva hozzáment feleségül.

Táncoltak és ittak, cigarettáztak az erkélyen és a konyhában. Aztán elfáradtak. Volt, aki még az éjszaka elment, volt, aki csak reggel. Vika és Borja, elámulva a nagy eseménytől, vagyis a szeretkezéstől, elaludtak a szülők hálószobájában. Hosszú és boldog házasság állt előttük, de ők erről még nem tudtak. A hallban, a szőnyegen vagy öt ember aludt egymás hegyén-hátán – nekik nem volt ilyen szerencséjük. Enyhe hányásszag terjengett.

Aztán mindenki elszállingózott a megbízható Brincsik és Poluska kivételével. A barátnők segítettek eltüntetni a fiatalok bulijának nyomait. Olja kávéfőzőt. Felnőttesen, az ünnepi készletből itták a kávéjukat, de azért még játszadoztak kicsit a babáik játékedényeivel is, különösen Galja. Estefelé váltak el egymástól, azzal, hogy a következő héten találkoznak. De csak a következő év elején látták újra egymást. Az iskola után rettenetes gyorsasággal kezdett zajlani az élet.